

gaaer frem. Det synes mig ogsaa aabenbart, at dersom man vil stille Summen løsere ved at opføre den paa denne Maade, skulde man ikke paa Lægge Justitsministeren at opføre de 38,000 Rb. i Finantsloven; thi selv om Rigsdagen da i et Aar har nebsat Summen, f. Ex. til 30,000 Rb., skal Justitsministeren dog ligesuldt i det følgende Aar opføre de 38,000 Rb. paa Finantsloven; dette vilde dog see noget besynderligt ud. Jeg troer, at man meget roligt kan forkaste dette Forslag baade af reelle og formelle Grunde.

Tscherning: Det ærede Medlem glemmer en Sætning, som her er gjort gjældende og fastholdt og anerkjendt af Alle, det er en Sætning, som er gjort gjældende af et Medlem, der nyder stor Anseelse i finantsielle Sager, nemlig den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet; den gaaer ud paa, at Finantsloven foruden det, at den er Lov for et enkelt Aar, tillige er Lov i det Hele taget, og at det ligger i en Bestemmelses Natur, om den skal have Gjældighed for et enkelt Aar eller for Fremtiden. Naar her staaer, at Justitsministeren skal opføre de 38,000 Rb. eller om det senere bliver 40,000 Rb. paa Finantsloven, og det saa senere i Finantsloven fastsættes, at der kun skal opføres 30,000 Rb., og det erkjendes, at denne Nedsættelse ikke har fremkaldt den Virkning, som den skulde frembringe, saa gjælder Bestemmelsen om den saaledes nedsatte Sum, indtil de Nedsættelsen foranledigende Forhold ophøre. Dette er Finantslovens Virksomhed, og dersom man ikke kunde tillægge Finantsloven denne Magt og Bestemmelsesret, og denne Lov da gik igjennem, som den er, vilde der opstaae stor Forlegenhed. Det ærede Medlem kan selv læse denne anerkjendte Grundsætning i Rigsdagstidenden. (S. Hage: Jeg kjender den nok.) Ja, jeg veed, at det ærede Medlem bestandig har gjort sig Umage for, saameget det stod i hans Magt, at fortrænge Finantslovens Betydning, og der er meget saa Medlemmer her i Thinget, der have gjort sig saamegen Uleilighed derfor som han. Den hele formelle Vanfærlighed er af den Slags, som man finder, naar man ikke imod Sagen selv finder Noget at indvende. (S. Hage: Nei!) So,

Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand indvendte imod Sagen i det Hele taget, troer jeg ikke havde Noget at bethyde. Den ærede Rigsdagsmand siger: „Det er at misbruge Ordet Normalbudget; hvorledes kan man kalde det Normalbudget, at man bestemmer, at der for en Række af Aar skal udgives saa og saa Meget? Det er ikke et Normalbudget; thi hertil hører, at en heel Række Summer ere bestemte saaledes, at de skulle gaae fra Aar til Aar.“ Men hvis det er rigtigt, hvad man her søger at slaae fast, at man i de enkelte Love, og ikke i Finantsloven, fastsætter de aarlige Udgifter, saa er Finantsloven sammensat af en Række af saadanne Bestemmelser og indtager omtrent for de $\frac{3}{4}$ af alle Udgiftsposter Skikkelse af et Normalbudget. Jeg siger imidlertid ikke, at den er et Normalbudget, men jeg siger kun, at den ærede Rigsdagsmands Paastand er urigtig. — Jeg skal nu gaae ind paa en Betragtning af Kontrakten, og hvorledes stiller den sig da? Vi paalægge Kommunen at holde et vist Politiminimum + x, og vi tilbyde derfor at give den en Sum af 38,000 eller 40,000 Rb. \div x, og disse to x'er er det, som tillade, at Lighedstegnet staaer der. Kommunens x er hvad den skylder mere end det fastsatte Minimum for at skaffe Sikkerhed i Byen. De, som nu tvivle om, at det, som fastsættes her i Loven, er tilstrækkeligt, bør ikke lade Loven komme ud, uden at de have Udsigt til at faae Summen formindsket, ivald vi ikke faae Sikkerhed i Byen, og derfor sætte vi paa den anden Side af Lighedstegnet ligeledes et x. Hvis vi nu igjen faae den Forklaring, at Politiet har gjort, hvad det kunde, med alle sine Kontorchefer, Fuldmægtige, Inspektører, Sergeanter o. s. v., o. s. v., fort sagt, med hele det Personale, som nævnes i Loven, men vi alligevel gaae angstelige paa Gaden, saa har Kommunen ikke opfyldt sin Forpligtelse, og naar vi altsaa ikke faae, hvad der skyldes os, saa skal x trækkes fra vort Tilskud. Den ærede Justitsminister har sagt, at Kontrakten fra den anden Side var reen og fuldstændig, og at den derfor ogsaa burde være det fra vor Side; men fra Kommunens Side er Kontrakten ikke fuldstændig, den kan ikke blive det, og vi forlange det heller ikke; Alt, hvad jeg for mit Vedkommende forlanger, og